

Scris de newsreporter pe 03 noiembrie 2020, 10:08

MASCARADA PENALA impotriva lui Eugen serbanescu, fost Consul General la Bologna

Ziarul nostru va prezinta compendiul juridico-explicativ, pe intelesul tuturor, al cauzei penale prin care Eugen serbanescu, scriitor, diplomat, fost consul general la Bologna in perioada iunie 2013 – februarie 2018, a fost tarat in cercetare penala incepand din decembrie 2017, pe o speta fabricata in rem in anul 2015, cand DNA se afla sub conducerea lui Kovesi – speta de care acum institutia nu vrea sau nu i se permite sa scape si careia ii da curs, incercand sa masluiasca probe, nu se stie la ordinul cui, scrie gazetaromaneasca.com.

serbanescu-dna.png

Oricine va citi aceasta farsa penala – specialisti in drept sau nespécialisti – isi va putea da seama de netemeinicia rizibila si de parodia de acuzatii privind asa-zise fapte din urma cu 10 ani, pe vremea cand Eugen serbanescu reusea sa creeze productia de film cu suta la suta, iar creatorii romanii repurtau cele mai mari si cele mai multe premii din istoria cinematografilei romane.

- 1. Rechizitoriul 374/P/2015 al Directiei Nationale Anticorupte (DNA) din data de 27.08.2020 contine 5 capete de acuzare la adresa lui Eugen serbanescu, fost director general al Centrului National al Cinematografilei (CNC), pentru asa-zisa infractiune de abuz in serviciu (inclusiv in asa-zisa forma continuata, cu asa-zise consecinte deosebit de grave) care ar fi fost savarsita de acesta in perioada 12.11.2009 – 10.05.2013.

- Fapta care i se imputa lui Eugen serbanescu este omisiunea/inactiunea de a nu fi incercat sa recupereze in Justitie – in urma cu 7,5–10 ani – sumele de bani pe care 9 producatori le cheltuisera in mod corect mai inainte sau in perioada respectiva pentru productia a 40 de filme.
- Este vorba de producatorii ARTIS FILM, DOMINO FILM, EUROPOLIS, HAI-HUI FILM, HI FILM, LIBRA FILM, RO DE FILM, SILVER BULLET, STRADA FILM.
- Rechizitoriul pretinde ca recuperarea ar fi trebuit sa aiba loc drept consecinta a faptului ca respectivii producatori au intarziat predarea sau au depasit alte termene calendaristice stipulate in contractul filmelor in cauza si in Legea civila a Cinematografiei (OG nr.39/2005 cu modificarile si completarile ulterioare).
- Opus fata de acuzatiile de mai sus, realitatea arata din capul locului ca nu exista prejudiciu: toate filmele in cauza, finantate de Consiliul de Administratie al CNC (CA al CNC), au fost predate si sunt in exploatare, 35 dintre ele fiind selectate si/sau premiate la festivaluri internationale.
- De ex., filmul ***Eu cand vreau sa fluier, fluier***, medaliat cu ***Ursul de Argint*** la Berlin in anul 2010, este decretat in Rechizitoriu prejudiciu egal cu costul lui de productie si, in acelasi timp, folos necuvenit pe care Eugen serbanescu “l-ar fi obtinut” pentru producatorul STRADA FILM (Catalin Mitulescu) – prin faptul ca nu l-a intentat in justitie pentru a-i lua inapoi transele de credit deja cheltuite.
- Mai concret, fostului director general i se imputa ca, dupa ce producatorul s-a intors cu premiul de la Berlin, nu l-a dat in judecata, in perioada 25.06.2010 – 14.06.2013, pentru a-i lua inapoi banii cheltuiti cu productia filmului, actiune care, potrivit Rechizitoriului, ar fi fost obligatorie din cauza ca producatorul – desi a virat toate sumele obtinute din venituri (in total circa 6% din creditul alocat de CNC) si deci nu s-a produs niciun prejudiciu – a incalcat ritmicitatea de raportare: a raportat de 7 ori in loc de 20 de ori.
- in acest punct, pentru a avea imaginea de ansamblu a laturii financiare a productiei de film din Romania, asa cum este ea reglementata de OG 39/2005 si pentru a plasa corect in context cazuistica din Rechizitoriu, se invedereaza faptul ca, la data de 31.03.2020, situatia rambursarii creditelor alocate de CNC pentru productia de film in perioada 1998 – 2018 (20 de ani – in directoratele a cinci directori generali si in diverse componente ale Consiliului de Admnistratie – cu un total 454 de filme de lung metraj, scurt metraj, fictiune, documentar, animatie) este urmatoarea:
 - Rambursare sub 1% din creditul acordat – 393 de filme (86,6 % din total film produse)
 - Rambursare intre 1%-15% din credit — 55 de filme (12,1% din total)
 - Rambursare peste 15% din credit — 6 filme (1,3% din total)
- Acest sumar sintetizeaza situatia de fapt, la zi, care nu este influentata in niciun fel de depasirea termenelor calendaristice petrecute acum 7-10 ani, depasiri care fac, in mod gratuit, obiectul Rechizitoriului.
- 2. Gratuit, deoarece, potrivit prevederilor exprese in cauza (art. 55, alin. 4 si alin. 5 din OG

nr. 39/2005), la expirarea perioadei de 10 ani de exploatare de la primul leu incasat, datoria nerambursata catre CNC se stinge, iar filmul intra in patrimoniul Statului. Fata de aceasta finalitate inexorabila, tematica depasirii termenelor calendaristice n-are nicio relevanta – cu atat mai putin una penala.

- 3. De ex., filmul “Patru luni, trei saptamani si doua zile”, singurul Palme d’Or (Cannes, 2007) din istoria cinematografilei romane, a reusit sa ramburseze un procent de numai 29,5% din suma de 1.150.000 lei cu care a fost finantat de catre CNC. in schimb, in luna Octombrie 2017, filmul a intrat in patrimoniul national, potrivit prevederilor art. 55 alin. 4 si alin. 5 din OG 39/2005, iar beneficiul de imagine pozitiva a tarii in strainatate de pe urma acestui film este inestimabil.
- 4. in acelasi mod, filmul “Pozitia Copilului”, Ursul de Aur la Berlin in 2013, a reusit sa ramburseze numai 0,58% din creditul de 1.672.112 lei acordat de CNC. in schimb, la data de 18.11.2023 va intra in patrimoniul national, potrivit prevederilor legii, iar beneficiul de imagine pozitiva pe care l-a adus tarii este inestimabil.
- 5. Reiese cu claritate ca mecanismul reglementat de OG nr. 39/2005 este unul de subventie a filmului romanesc (iar nu unul de profit comercial), conceput si menit a asigura indeplinirea scopului si comandamentelor dispuse chiar la art. 1 si art. 2 ale OG nr. 39/2005 – si anume cresterea patrimoniului national si inserarea filmului romanesc in circuitul de valori mondiale.
- 6. Scopul si mecanismul Legii Cinematografilei sunt cu atat mai importante (fiind insa de neinteles pentru autorii Rechizitoriului) cu cat in finantarea filmului nu este implicat Bugetul de Stat.
- 7. intr-adevar, Fondul cinematografic – din care CNC procedeaza la acordarea de credite – nu este alimentat de la Bugetul de Stat (nu sunt bani publici), ci – potrivit art. 13 din OG 39/2005 – din colectarea unor contributii de la operatori privati din domeniul audio-vizualului – de ex, din vanzarea sau inchirierea oricarui suport inregistrat platibila de operatorul economic care face vanzarea, din contravaloarea minutelor de publicitate contractate de posturile de televiziune publice sau private, din pretul minutelor de publicitate ale societatilor de televiziune prin cablu, din exploatarea filmelor cinematografice pe orice fel de suport, din retransmisia prin cablu, din profitul operatorilor economici care organizeaza jocuri de noroc etc.
- 8. Cu alte cuvinte, industria de film se auto-alimenteaza cu fonduri auto-generate din audio-vizual, prin acest mecanism, in paralel, asigurandu-se, pe de o parte, cresterea patrimoniului national si, pe de alta, cresterea vizibilitatii pozitive a Romaniei in strainatate prin selectiile si premiile obtinute la festivaluri de mare impact mediatic mondial.
- 9. Mai mult, tinand cont ca finantarea gestionata de CNC este minoritara in bugetul filmului (jumătate sau peste jumătate din buget provenind din alte surse – finantatori directi autohtoni sau din strainatate etc.), reiese limpede ca productia unui film – departe de a fi un prejudiciu – este un beneficiu, intrucat Statul isi mareste patrimoniul si isi construiește imagine pozitiva in strainatate cu un produs pentru care nu a platit nimic (operatorii economici, privati, platind – dupa cum am aratat – mai puțin de jumătate din bugetul de productie al filmului).

- 10. Un mecanism asemanator (de subventie a productiei de film) functioneaza in toate tarile europene (inclusiv Franta si Germania), pentru a sprijini filmul autohton in competitia cu marile productii americane, care ameninta sa monopolizeze ecranul.
- 11. Filmul este definit peste tot in Europa ca un produs cultural de importanta majora, considerat un element strategic, de prezervare a eposului, de formare de noi generatii in spiritul unor specificitati de perceptie si sensibilitate proprii unui spatiu etno-cultural, de inserare a acestei specificitati in circuitul mondial de valori, intr-un cuvant – de prezervare si promovare a identitatii unei natiuni. De aceea este subventionat – ca politica de Stat.
- Cine nu intelege sau refuza sa inteleaga (cum este cazul Rechizitoriului 374/P/2015) acest mecanism si scopurile lui strategice se afla in afara literei si spiritului Legilor Cinematografiei romanesti si europene si nu poate ajunge decat la rationamente false si concluzii gresite.
- Respectivele finantari/credite fara dobanda – din Fondul cinematografic gestionat de CNC – sunt alocate producatorilor in cauza in urma concursurilor anuale de proiecte, prin Hotararile Consiliului de Administratie al CNC si ale Juriilor de selectie din afara CNC (cate 12 semnaturi in unanimitate pentru productia fiecarui film).
- in viziunea eronata a Rechizitoriului, recuperarea (post-factum – adica dupa ce transele de credit fusesera cheltuite de producatori) pentru cele 40 de filme din dosar ar fi fost obligatorie din cauza ca – prin depasirea de catre filmele in cauza a unor termene calendaristice de predare si exploatare legale si contractuale – s-ar fi produs un asa-zis prejudiciu subit in Fondul cinematografic, egal – fara nicio explicatie – chiar cu costul de productie a filmului respectiv.
- in plus, in aceeasi viziune defecta, asa-zisul prejudiciu s-ar fi transformat intr-un asa-zis folos necuvenit pe care Eugen Serbanescu – neaducandu-i in Justitie pentru a le lua inapoi banii deja cheltuiti –“I-ar fi obtinut” pentru producatorii intarzati (desi banii le fusesera alocati in mod legal de catre Consiliul de Administratie).
- Existenta prejudiciului este o conditie necesara pentru existenta infractiunii de abuz in serviciu (prevazuta si pedepsita de Codul Penal la art. 297). Iar “obtinerea folosului necuvenit pentru un tert” este pedepsita de o agravanta (art. 13² din legea 78/2000) care creste pedeapsa pentru abuz in serviciu cu inca jumătate. Astfel ca pentru a fabrica un dosar de abuz in serviciu cu agravanta, Acuzarea avea nevoie indispensabila de invocarea unui asa-zis prejudiciu.
- Dar Legea (nepenala) a Cinematografiei nu mentioneaza la niciun articol cuvantul “paguba” sau “prejudiciu” sau “folos necuvenit” si nici nu are dispozitii referitoare la posibilitatea aparitiei vreunui prejudiciu sau vreunui folos necuvenit prin incalcarea prevederilor vreunui articol.
- Maximum de regim sanctionatoriu prevazut de Legea Cinematografiei (OG nr. 39/2005) este reprezentat de Capitolul 8 (Contraventii si sanctiuni) in care sunt sanctionate cu amenzi anumite incalcarile ale unor articole din lege – DAR NU ARTICOLELE INCRIMINATE IN RECHIZITORIU. Sanctionarea incalcarii respectivelor articole (art. 6 pct 18, art. 53 lit. b, art. 55 alin. 8) lipseste cu desavarsire din Capitolul 8 – ca de altfel din intregul corp al legii.

- Mai mult, pretentiile invocate de Rechizitoriu nu numai ca sunt total nefondate, dar vin in contradictie cu insasi legea. Astfel, art. 55 alin. 1 din aceeași OG 39/2005 prevede ca rambursarea creditului nu poate fi facuta decat EXCLUSIV (s.n.) din veniturile obtinute prin valorificarea filmului realizat cu acest credit. Asadar, cerinta Rechizitoriului (pentru neindeplinirea careia Eugen serbanescu este tinut in mod eronat si abuziv responsabil de abuz in serviciu) privind recuperarea creditului in justitie este interzisa de litera si spiritul articolului citat.
- Prevederile art. 55 alin. 1 se constituie astfel in ceea ce Codul penal (C. Pen.) desemneaza drept **Cauza justificativa**, potrivit art. 18 alin. 1 raportat la art. 21 alin. 1 din C. pen. – ceea ce il exonereaza, o data in plus, de raspundere penala pe Eugen serbanescu.
- Asadar, FARA ABSOLUT NICIO LEGATURA DE CAUZALITATE, Rechizitoriul inventeaza, pe hartie, un prejudiciu, pretinzand ca acesta ar fi aparut chiar in prima zi de dupa depasirea unuia sau altuia dintre termenele in cauza, dupa cum urmeaza:
- 12. TIPOLOGIA CAPATULUI DE ACUZARE NR. 1: Predarea copiei standard a filmului

cu depasirea termenului legal si contractual calendaristic (doi ani de la semnarea contractului).

Incrimineaza 18 filme (unele incriminate si la Capetele de acuzare nr. 2 si nr. 3). Prejudiciul – impus nemotivat de Rechizitoriu si, in plus, decretat tot fara nicio explicatie ca fiind egal chiar cu costul de productie a filmului – ar fi aparut subit, in Fondul cinematografic, in prima zi de dupa implinirea termenului de predare nerespectat si, concomitent, s-ar fi transformat in folos necuvenit pentru producatorii intarziati.

in realitate, in contabilitatea Fondului cinematografic nu exista niciun prejudiciu, banii alocati de CA al CNC s-au transformat – cu bonuri si facturi corecte, confirmate ca atare in cursul cercetarii penale – in filmele pentru care au fost alocati.

Onorariul producatorului, stabilit prin lege, este de maxim 10 % din bugetul filmului, restul fondurilor au fost cheltuieli de productie (inchiriere aparatura, salariile echipei de filmare, locuri de filmare, transport, cazare) si onorarii pentru scenarist, regizor, compozitor, director de imagine, actori etc. Toate cheltuielile au fost auditate de auditori externi. Niciun leu nu s-a cheltuit in afara productiei filmului.

Mai mult, in cadrul stipulat de OG 39/2005, nici nu poate exista prejudiciu, intrucat – potrivit art. 55 alin. 4 si alin. 5 – la expirarea perioadei de zece ani de exploatare de la primul leu incasat, filmul intra in patrimoniul statului, iar datoria nerambursata din credit **expressis verbis** – se stinge.

Asadar, intarzierea de predare a copiei de standard n-are nicio relevanta – nici din punct de vedere contabil (perioada de zece ani de rambursare curge de la primul leu incasat, nu de la termenul de predare a copiei standard), nici din punct de vedere al finalitatii procesului (la capatul celor zece ani, filmul intra in patromoni si datoria se stinge).

Un film produs cu finantare aprobata de Consiliul de Administratie nu poate fi prejudiciu, chiar daca a fost predat cu intarziere fata de termenul legal si contractual, intrucat, din punct de vedere contabil si juridic, nu se abate de la traiectul unui film neintarziat. Legea nu face nicio diferentiere de statut intre cele doua situatii. Per a contrario, ar insemna ca toate filmele produse cu sprijin

CNC sunt prejudicii – ceea ce este fals si absurd.

Dincolo de orice inventie si fabulatie a Acuzarii, realitatea este una singura: toate cele 18 filme au fost produse (satisfacind vointa Consiliului de Administratie, exprimata prin Hotararea de alocare a creditului) si au avut premiera, fiind intr-un fel sau altul exploatate – prin participarea la festivaluri, proiectia pe ecrane, difuzarea la TV, inregistrarea si comercializarea pe suporturi audio-vizuale etc. Nu exista si nici nu poate exista infractiunea de abuz in serviciu pe aceasta tipologie de acuzare.

- TIPOLOGIA CAPATULUI DE ACUZARE NR. 2. intarzierea de incepere a exploatarei filmului peste perioada contractuala de sase luni de la predarea copiei standard.

Incrimineaza 13 filme (unele incriminate si in capetele de acuzare nr. 1 si nr. 3). Prejudiciul – impus nemotivat de Rechizitoriu si, in plus, decretat tot fara nicio explicatie ca fiind egal chiar cu costul de productie a filmului – ar fi aparut subit, in Fondul cinematografic, in prima zi de dupa implinirea termenului de incepere a exploatarei nerespectat.

in realitate, nu exista niciun prejudiciu, cu atat mai putin unul egal chiar cu costul de productie a filmului. Banii alocati de CA al CNC s-au transformat – cu bonuri si facturi corecte, confirmate ca atare de Rechizitoriu – in filme. Toate cele 13 filme au fost produse (satisfacind astfel vointa Consiliului de Administratie, exprimata prin Hotararea de alocare a creditului) si au avut premiera, fiind intr-un fel sau altul exploatate – prin participarea la festivaluri, proiectia pe ecrane, difuzarea la TV, inregistrarea si comercializarea pe suporturi audio-vizuale etc. Nu exista si nu poate exista infractiunea de abuz in serviciu pe aceasta tipologie de acuzare.

in plus, asa cum se arata la pct. a, intarzierea inceperii exploatarei n-are nicio relevanta – nici din punct de vedere contabil (perioada de zece ani de rambursare curge de la primul leu incasat), nici din punct de vedere al finalitatii procesului (la capatul celor zece ani, filmul intra in patromoni si datoria se stinge).

- TIPOLOGIA CAPATULUI DE ACUZARE NR. 3: nerespectarea periodicitatii de raportare a veniturilor (din cauza ca, la termenele nerespectate, veniturile de raportat erau zero).

Incrimineaza 34 de filme (unele incriminate si la capetele de acuzare nr. 1 si nr. 2). Raportarile au fost corecte la momentul la care au fost facute. Art. 56 din OG 39/2005, care reglementeaza transferul (virarea) ratelor scadente ale creditului acordat, nu a fost incalcat, situatie recunoscuta dar trecuta sub tacere de Rechizitoriu.

inca o data nu se intelege de ce asa-zisul prejudiciu – impus nemotivat de Rechizitoriu si, in plus, decretat tot fara explicatie ca fiind egal chiar cu costul de productie a filmului – ar fi aparut subit, in Fondul cinematografic, in prima zi de dupa implinirea termenului periodic de raportare nerespectat.

in realitate, nu exista prejudiciu. Prejudiciul nu poate aparea din neraportarea pe un formular a veniturilor zero, ci din eventuala nevirare catre CNC a sumelor provenite din exploatare altele decat cele zero – ceea ce nu e cazul in dosar.

Dincolo de orice inventie si fabulatie de pix a Acuzarii, realitatea este una singura: Toate cele 34 de filme au fost produse (satisfacind astfel vointa Consiliului de Administratie, exprimata prin Hotararea de alocare a creditului) si au avut premiera, fiind intr-un fel sau altul exploatate – prin

participarea la festivaluri, proiectia pe ecrane, difuzarea la TV, inregistrarea si comercializarea pe suporturi audio-vizuale etc. Nu exista si nu poate exista infractiunea de abuz in serviciu pe aceasta tipologie de acuzare.

- TIPOLOGIA CAPATULJUI DE ACUZARE NR. 4. Neintroducerea cazuisticii de mai sus in dezbaterea Consiliului de Administratie

Incrimineaza toate (aceleasi) 40 de filme de la capetele de acuzare nr.1, nr. 2, nr. 3. Asa-zisul prejudiciu (acelasi reluat si iar reluat la toate capetele de acuzare) – dar impus nemotivat de Rechizitoriu si, in plus, decretat tot fara explicatie ca fiind egal chiar cu costul de productie a filmului – ar fi aparut subit, in Fondul Cinematografic, in prima zi de dupa implinirea termenelor indicate mai sus nerespectate.

in realitate, nu exista prejudiciu si nici nu poate exista prejudiciu asa cum am aratat la punctele de mai sus.

Pe fond, neintroducerea unei tematici anume pe ordinea de zi a sedintelor Consiliului de Administratie nu incalca niciun articol al Legii cinematografiei si niciun articol al Codului penal. Fapta nu este prevazuta de legea civila sau penala si nici nu poate substantia infractiunea de abuz in serviciu. Nu exista infractiunea de abuz in serviciu pe aceasta tipologie de acuzare.

- TIPOLOGIA CAPATULJUI DE ACUZARE NR. 5. Nerecuperarea a 6 credite de dezvoltare de proiect (in valoare totala de 116.123 lei), fata de neparticiparea la 4 sesiuni succesive de concurs a proiectelor respective.

in Legea Cinematografiei nu este prevazuta nicio limita de timp pana la care sa se procedeze la recuperarea acestor credite. Transferul intempestiv in interes de serviciu in Ministerul Afacerilor Externe, in functia de Consul general la Bologna, prin Hotarare de Guvern, a lui Eugen serbanescu, l-a impiedicat sa ia aceste masuri (daca ar fi fost informat de catre subalterni despre situatia respectivelor credite).

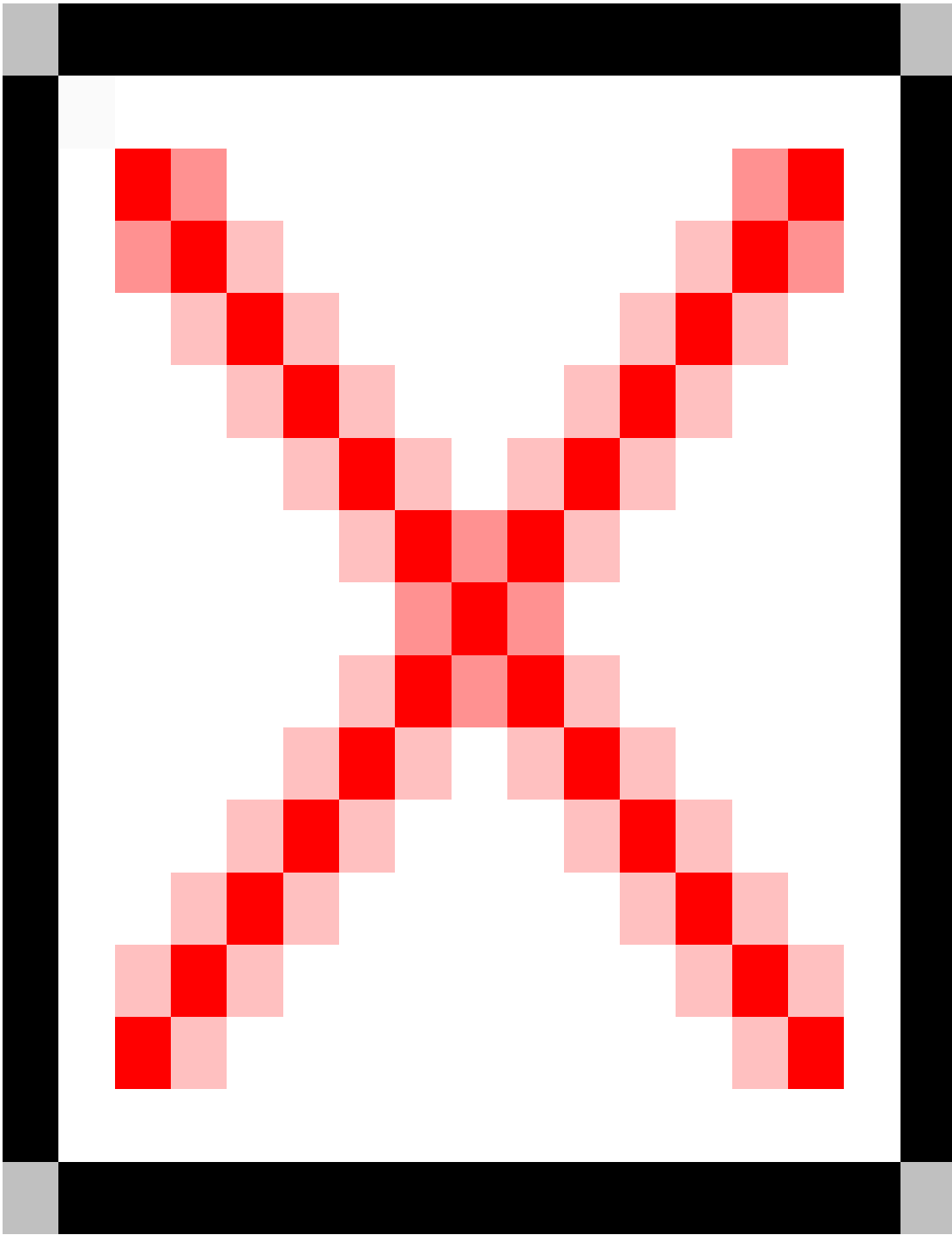
Oricum, la data parasirii institutiei de catre Eugen serbanescu (14.06.2013), niciunul dintre creditele respective nu era intrat in prescriptie, termenele respective fiind 30.01.2016, 30.11.2016, 30.01.2018, 01.02.2018. Eugen serbanescu a predat cu protocol de predare-primire activele si pasivele institutiei succesorului sau, prin aceasta transferandu-i si responsabilitatile privind eventualele recuperari de credite.

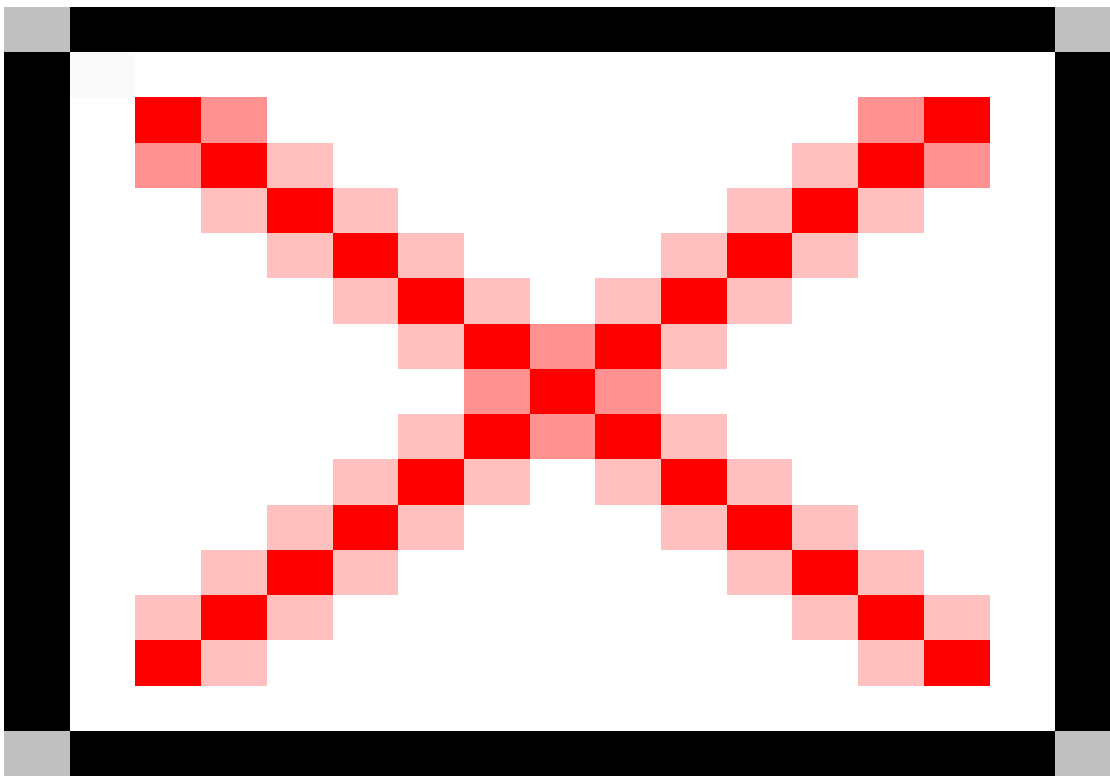
Asadar, nici pentru acest capat de acuzare, Eugen serbanescu nu poate fi tinut vinovat de abuz in serviciu, cu atat mai putin cu cat nici succesorii sai nu au fost si nu sunt tinuti vinovati de abuz in serviciu.

- in concluzie, la capetele de acuzare nr. 1, nr.2, nr.3, nr. 4, fara a administra niciun fel de inscrisuri contabile privind situatia Fondului cinematografic la data parasirii institutiei de catre Eugen serbanescu si fara a motiva vreo legatura de cauzalitate intre depasiri de termene si producerea unui asa-zis prejudiciu, Rechizitoriul inventeaza, pur si simplu, o stare infractionala – inexistentă in realitate.
- Starea infractionala inventata de Rechizitoriu consta din imprejurarea ca – in timpul contractului de creditare aflat in derulare atunci (si, in majoritatea cazurilor, si astazi) – s-ar fi

produs din senin in Fondul cinematografic un prejudiciu subit, egal chiar cu cuantumul sumei cheltuite de producator (cu bonuri si facturi auditate de auditori externi si recunoscute ca fiind corecte de DNA) pe productia filmului respectiv, ca si cand banii ar fi fost fie deturnati, fie delapidati, fie filmul pur si simplu n-ar fi fost produs.

- in plus, asociat la fiecare capat de acuzare, Rechizitoriul, aplicand (din nou fara motivatie si fara nicio legatura cu realitatea) agravanta prevazuta de art. 13² din legea 78/2000, il acuza pe Eugen serbanescu, tot din senin, ca – prin fapta pe care ar fi savarsit-o – “prejudiciul” s-ar fi transformat in folos necuvenit pe care acesta “ar fi acceptat sa-l obtina pentru producatorii filmelor respective”, desi sumele respective le fusesera alocate producatorilor de Consiliul de Administratie in unanimitate, nu de Eugen serbanescu.
- in total, asa-zisul prejudiciu, decretat ca fiind egal cu suma costurilor de productie a tuturor celor 40 de filme produse, este inventat de DNA ca fiind 25. 806.294,11 lei, suma care – desi “transformata in folos necuvenit pentru producatori” – ii este imputata tot lui Eugen serbanescu, ignorandu-se complet chiar existenta filmelor produse cu acesti bani si apartenenta lor la patrimoniu.
- Urmare a acestei mascarade penale, Eugen serbanescu are impus sechestru asigurator pe bunurile mobile si imobile.
- Prin toate cele de mai sus, Rechizitoriul neaga realitatea, intrand astfel in repetate si flagrante fracturi de logica factica si juridica elementara, frizand absurdul, prin aceasta auto-desfiintandu-se.
- in acest sens, se noteaza ca 11 dintre filmele incriminate au intrat deja – potrivit art 55 alin. 4 si in concordanta cu prevederile art. 2 din OG nr. 39/2005 – in patrimoniul national, restul de 29 urmand acelasi traseu automat in urmatoarele luni si cativa ani.
- Prezentam lista celor 40 de filme incriminate in Rechizitoriu ca fiind prejudiciu:

- Din tabelul de mai sus reiese limpede ca filmele:
- Caravana cinematografica, Drumul pasarilor, Cenusă și sange (regizor Fanny Ardant), Trenul foamei, Capsuni în aprilie, Muzica în sange, Eu când vreau să fluier, fluier (Ursul de Argint la Berlin în 2010), Mar Nero, Felicia înainte de toate (coproducție România-Franța-Croația-Belgia), Icre negre, Pechinezul –

toate însumând un cost de producție (partea din buget finanțată de CNC) de 5.485.720 lei, decretat prejudiciu subit de Rechiștoriu și imputat lui Eugen Serbanescu, au intrat deja în patrimoniul național, potrivit art. 55 alin. 4 din OG nr. 39/2005, statut de care se vor bucura toate celelalte filme începând cu datele menționate în coloana din dreapta.

- întrucât patrimoniul nu poate conține prejudicii și nici foloase necuvenite, încă o dată acuzația de prejudiciu se dovedește total în afara și împotriva legii și a statutului juridic al patrimoniului.
- în plus, succesivele controale și rapoarte ale Curții de Conturi (cea mai înaltă entitate de control financiar din România) nu semnaleză niciun prejudiciu (cu atât mai puțin unul care să fi fost cauzat de depășirea termenelor calendaristice invocate la capetele de acuzare) – nici pe parcursul directoratului lui Eugen Serbanescu, nici după plecarea lui din instituție, contractele de creditare fiind în derulare și în ziua de azi, putând fi oricând (dar nefiind evident) atacate pe tematica fabulatorie din Rechiștoriu.
- în plus, se învederează că – prin două hotărâri luate de Consiliul de Administrație după plecarea lui Eugen Serbanescu – au fost oprite – ca inoportune – procesele de recuperare de credite intentate selectiv (contra doar a 4 producători dintre cei 9) de către succesorul lui Eugen Serbanescu, Mihai Kogălniceanu – care a inventat artificial această speta de recuperare, angajând un contract de asistență avocatală în valoare de aprox. 300.000 de euro cu firma **Pricop și Banu**, contract ce se cerea alimentat cu cauzistică, incluzând și un act adițional ce stipula un comision de 5% din orice credit recuperat în justiție.

- Astfel, un interes lucrativ al unei firme de avocatura, cu care directorul Kogalniceanu avea deja o relatie patrimoniala de imprumut de bani anterioara angajarii, s-a transformat – in viziunea DNA – intr-o cauza penala la adresa fostului director al institutiei, aflat la post in strainatate, necontactat si pus astfel in imposibilitate de a se apara.
- in acelasi sens, al inventarii acestui dosar pe baza urmaririi discriminatorii si selective a lui Eugen serbanescu, niciun membru al Consiliului de Administratie (care, in teza fabulatorie a Rechizitoriului, a oprit recuperarea “prejudiciului”), niciun director economic (primul responsabil de finantele institutiei si de existenta unui eventual prejudiciu in Fondul cinematografic), niciun auditor (care ar fi trebuit sa se sesizeze de existenta unui eventual prejudiciu), niciun director general succesor lui Eugen serbanescu (toti pasibili de abuz in serviciu in caz de perpetuarea si patronarea timp de 7,5 ani a unui prejudiciu in institutie) nu a fost cercetat sau anchetat si nu este inculpat in acest dosar.
- Niciun producator nu a fost cercetat, anchetat sau inculpat pentru obtinere de asa-zis “folos necuvenit”, teza obsesiva a Rechizitoriului pe care se bazeaza capetele de acuzare si pe care DNA isi bazeaza “competenta” in acest dosar.
- Niciodata, in istoria CNC, nu s-a pus problema si nu s-a procedat la tentativa de recuperare a creditului in Justitie din cauza intarzierii de termene calendaristice. in afara de faptul ca ar fi ilegala, dupa cum am aratat, aceasta tentativa ar produce un scandal international, intrucit majoritatea filmelor sunt coproductii internationale, finantatorii externi vazandu-si astfel compromise investitiile – cu filmul produs in proportie de 90% – 95%, dar nefinalizat, deci aruncat la cos. De-abia atunci ar fi existat abuz in serviciu, banii cheltuiti pana in acel moment constituindu-se in prejudiciu.
- Din aceasta cauza, mai multe sentinte ale Curtii de Apel Bucuresti, ramase definitive la inalta Curte de Casatie si Justitie – privind filmele “The Show must go on”, “Copil miner”, “Limanii”, “Brancusi” – au obligat Centrul National al Cinematografiei, dupa plecarea lui Eugen serbanescu, la plata catre producator a ultimelor transe de credit, desi filmele respective depasisera termenele calendaristice incriminate la capetele de acuzare din Rechizitoriu.
- Obligand CNC la platile respective, sentintele in cauza confirma implicit lipsa prejudiciului inventat de Rechizitoriu in mijlocul contractului de creditare. Explicatia este simpla, per a contrario: dispunand livrarea transelor restante catre producatori dupa incalcarea de catre acestia a termenelor calendaristice legale si contractuale (cand, potrivit Rechizitoriului, CNC s-ar fi aflat in prejudiciu cu aceste filme), Curtea de Apel si inalta Curte ar insemna ca au adancit prejudiciul – ceea ce este imposibil. Curtea de Apel si inalta Curte nu pot adanci si nu pot consacra prejudicii si foloase necuvenite, daca ele exista.
- Cu alte cuvinte, mai direct spus, departe de a li se lua inapoi banii producatorilor intarziati (ceea ce pretinde DNA ca ar fi trebuit sa faca Eugen serbanescu), Justitia a hotarat tocmai invers – sa li se livreze si restul de bani la care aveau dreptul prin Hotararea Consiliului de Administratie, chiar daca filmul respectiv depasise termene legale si contractuale.
- Prin aceasta – tinand cont ca, potrivit art. 126 din Constitutie, Justitia in Romania se realizeaza prin inalta Curte de Casatie si Justitie si prin celelalte instante judecatoresti stabilite de lege – pretentia de prejudiciu si deci de abuz in serviciu sustinuta de Rechizitoriu

se invedereaza, inca o data, a fi lovita de nulitate.

- inca si mai mult, dincolo de abuzul de drept flagrant savarsit in acest dosar, Rechizitoriul – aflat in imposibilitatea administrarii de probe de demonstrare a prejudiciului – a recurs chiar si la fals si uz de fals. Fals si uz de fals intr-un Rechizitoriu inseamna fals si uz de fals in acte publice, in scopul ticluirii de probe.
- Astfel, au fost masluite (alterate) in Rechizitoriu datele de predare inscrise in contractele filmelor “intalniri incrucisate”, “Cenusa si sange” (LIBRA FILM), “Muzica in sange” si “Mousse au chocolat” (STRADA FILM), “Restul e tacere” si “Danut pleaca pe vapor” (DOMINO FILM), “Lampa cu caciula” si “Razboi pe calea undelor” (HI FILM). Scopul acestei fraude este fundamentarea capetelor de acuzare nr. 2, 3 si 4., prin devansarea fabricata a termenelor de predare si inventarea astfel de intarzieri inexistente in realitate – situatie recunoscuta de procurorul de caz in raspunsul trimis Instantei de Camera preliminara, dar pusa pe seama unui “specialist” fara nume din DNA.
- Cele 8 (opt) fapte de fals si uz de fals prezentate mai sus demonstreaza un **modus operandi** fraudulos in intocmirea Rechizitoriului, in afara minimelor cerinte etice si profesionale ale standardelor dintr-un stat de drept din Uniunea Europeana, in scopul vadit de a dezinforma, mistifica, manipula Justitia, pentru atragerea condamnarii unei persoane nevinovate – situatie ce poate intruni elementele constitutive ale infractiunilor de cercetare abuziva si represiune nedreapta.
- Eugen serbanescu s-a adresat cu memorii – demascand absurditatea acestui dosar si lipsa de probe – ministrului Justitiei, Catalin Predoiu, Procurorului general Gabriela Scutea, Presedintelui Consiliului Superior al Magistraturii Nicoleta-Margareta Tint, Procurorului-sef DNA Crin Bologa. Presedintele Inspectiei juridice – un procuror – a raspuns ca instructia penala “este normala”, iar ceilalti au raspuns ca au inaintat memoriul spre rezolvare la... DNA. Crin Bologa n-a raspuns nimic. Reamintim ca rechizitoriul este semnat de procurorul stefanita Stroie si contrasemnat pentru “legalitate si temeinicie” de seful de sectie Calin Nistor.

gazetaromaneasca.com

ADRESA: <http://crct.ro/nwTs>